

Не напълно запознат с оплетения вид на ситуацията, Джоел Ейбрамс грееше с широка усмивка докато вървеше по вечерните улици на Уест Порт.

Причината - ликът на неговата скъпа братовчедка Джени, завърнала се сред видимите хора - се изписваше като триизмерна холограма, прожектирана пред него от хиперфона му.

- Пожелавам ти една от най-спокойните нощи с един от най-хубавите сънища! - възкликна мъжът малко преди разговорът им да е прекъснат. - Заслужаваш го след изживяното, миличката ми!

- Благодаря! - отвърна ведро Джени и въздъхна. - Уви, вероятно винаги една част от мен ще си остане обезпокоена от случилото се и от това, че все още не се е разкрило напълно каква бе причината аз и останалите неволно да бъдем въвлечени в онзи древен ритуал. Но ще се постарая поне тази вечер да поспя - най-малкото утре трябва да ходя на училище, тъй като вече изпуснах доста.

- Мисля, че ще те разберат ако си вземеш няколко почивни дни.

- Така е, но училището, да не повярваш, че го казвам, ще е разнообразие за мен след случилото се. А и най-малкото най-добрите ми приятели са там, а без тях ще ми е скучно.

- Ти си знаеш, мила - кимна с усмивка Джоел. - А от мен сега имаш още веднъж пожелание за сладки сънища!

- И от мен също! - ненадейно се обади друга една жена, която всъщност през цялото това време бе вървяла до Джоел, радостна за завръщането на Джени и останалите.

Холограмния лик на момичето ѝ се усмихна.

- Благодаря ви, доктор Ланкастър.

Тя помахна на нея и на своя братовчед, след което прекрати видеовръзката.

Джоел си пое дълбоко от вечерния приятно хладен въздух. Прибра хиперфона в джоба си и погледна към жената до себе си - Алиса.

- Е, предполагам, че срещата ни ще бъде с далеч по-приповдигнато настроение сега, когато знаем, че Джени и останалите са се завърнали благополучно.

- Да... - отвърна дамата, сияеща. - Поне тази вечер ще можем да отделим... най-вече един на друг...

Нейният отговор се хареса на Джоел. Не само защото той отговаряше напълно и с неговите очаквания за вечерта, а и защото самата Алиса в момента изглеждаше по-красива от всякога - облечена с дълга, изящна синя вечерна рокля, красиво допълваща се с очите ѝ в сходен цветови нюанс, а и с дългите ѝ руси коси, спуснати назад.

Не че самият Джоел не привличаше погледите със своят изискан вид, с тъмен костюм и прилежно загладена назад коса. Дори и без да се разбират да са официални, и двамата неусетно се бяха подготвили за вечерята си именно като за нещо специално.

И мястото, на което мъжът реши да заведе красивата лекарка отговаряше на същото ниво. То бе един нов, открит съвсем наскоро ресторант близо до площада в същинския

център на града. Помещаваше се в стара сграда с парадно стълбище и големи колони - и заемаше част от първия етаж. С излъчването си то накара Алиса да се почувства като някоя кралска особа още щом изкачваше стъпалата до него - а и името на самият ресторант отговаряше на това настроение, тъй като той тематично бе наречен "The Almost Palace Garden".

Да, градина тук действително имаше и тя бе отворена дори не само през топлите дни, а и в есенни вечери като настоящата или дори люти зимни като онези, които се задаваха по-късно през годината. А благодарение на иновативната термо защита, която към 2065 бе част от повечето подобни заведения, гостите можеха да се наслаждават на красивата зелениста атмосфера на градината и на нощното небе без студът да влияе на прекарването.

Разбира се, Джоел предварително бе резервирал една от възможно най-хубавите маси - такава с изглед към закътано и не твърде шумно кътче от другата страна на сградата, без други хора в близкото обкръжение. Щом се настаниха на нея и направиха своята поръчка на келнера, двамата се спогледаха и си се усмигнаха.

- Признавам, господин Ейбрамс... тази вечер успявате да ме впечатлите... - рече тогава Алиса, оглеждайки се. - Бях чувала за това място и дори бях виждала снимки... но да дойда да го посетя на място... уау, това поражда съвсем различни усещания у мен!

- Надявам се все още да става въпрос за приятни усещания - отбеляза мъжът, засмян.

- Всъщност са крайно негативни - със сигурност няма да повторя - пошегува се жената, след което мъжът, разбира се, шеговито въздъхна.

После Джоел отново се загледа в хубавия поглед на дамата и дори се пресегна леко, за да я помилва по едната буза.

- Толкова си... невероятна, Алиса... Не знам как не съм го забелязвал по-рано. В нещо има нещо тъй... магично... тъй чудно...

Дамата му се усмихна благо и докосна ръката му със своята. Точно тогава келнерът им донесе бутилка шампанско и им сипа по една чаша.

- Не само аз съм чудна... - отбеляза жената, когато тя и Джоел отново останаха сами. Взе едната чаша и изрече: - Целият свят около нас е изпълнен с толкова много чудеса. Доста често - позитивни, като това от днес, когато Джени и останалите отново станаха видими. Затова предлагам... да пием за чудесата! Не само тези, ясно обозримите... а и за онези, свързани с нашите собствени души... и дълбоките ни чувства в тях...

Джоел кимна. Също надигна чашата си с думите:

- За чудесата!

Двамата чукнаха чашите и отпиха по глътка от шампанското. После пак се спогледаха. Но ненадейно Алиса се извърна към дамската си чанта, която бе поставила на ниско столче встрани. Извади оттам нещо, което грабна вниманието на Джоел - малко черно камъче.

- Знаеш ли какво е това? - попита го, подсмехната.

Джоел гледа към камъчето известно време, накрая реши отново да заложи на своята шеговитост като просто изрече очевидното:

- Това е... камък.

Той и Алиса се засмяха, после жената поклати глава.

- Не. Камъкът е обвивката. Същината е... спомен.

Загледа се с някакво чувство в малкото черно късче в ръката си и нежно го помилва с пръсти.

- Казвала ли съм ти, че аз не исках да напускам родния си край в Англия?

Джоел примига.

- Не... Нямах и идея. Съжалявам, сигурно ти е било трудно.

- Повече, отколкото можеш да предположиш... - въздъхна Алиса. - Бях привързана към онзи край по тъй специален начин, който нито родителите ми, нито сестра ми можеха пълноценно да разберат. Затова, в седмицата преди да заминем за Америка, когато бяхме на гости на леля ми Една в дома ѝ в близост до границата с Уелс... аз си позволих да изляза малко повече от позволените очертания. Така или иначе вече бях тийнейджърка и близките ми знаеха, че бе трудно да се разправят с мен, - тук жената за момент спря историята си, за да се засмеят тя и мъжа отново. - та нямаше да е нищо ново, че съм решила да отида чак до... морската шир. До брега... Там открих това камъче, което сякаш

проблесваше някъде там и зовеше именно... мен... Разбира се, не говоря буквално. Просто... сякаш душата ми ме влечеше да си взема нещо... за спомен от родината... Затова го пазя и до днес. И, ако трябва да съм честна, не съм го показвала на никого...

- Но го показваш... на мен? - попита Джоел, загледан прехласнато в очите ѝ.

Алиса кимна. Дори постави камъчето в неговата ръка и я стисна.

- Бях се зарекла, че ще покажа това камъче на човека, който първи ме накара отново да се почувствам... у дома... И... да, знам че е нелепо да твърдя, че в предишните години не съм се чувствала като у дома дори тук, в Щатите... но когато съм с теб сякаш нещо е... по-различно... Не мога да си го обясня...

- А аз мисля, че мога... - прошепна мъжът, чийто вгълбен поглед не можеше да се насити на нейния.

Както и нейния не можеше да се насити на неговия. Затова, дали като отговор или просто за да съкрати времето до неизбежното, Джоел скъси и разстоянието между тях... между лицата им... между устните им...

Мъжът целуна красивата дама нежно, а тя му отвърна по същия начин. А после отново се спогледаха в захласа от споделените си чувства.

Да, несъмнено имаше причина Алиса Ланкастър *чак сега* да се чувства напълно у дома.

Часове по-късно прелитащите нощни птици завариха Джоел Ейбрамс, в един от най-щастливите си периоди от доста време насам, да се прибира в своята голяма къща с все същата широка и замечтана усмивка на лицето си.

Същите тези птици обаче след секунди завариха и друг младолик, рус мъж да навлиза забързано в съседния имот - имението "Джейвика".

- Кейлъб! - отваряйки рязко вратата, силно обезпокоения жител на този дом - Трой - бързо се озова в хола.

Там брат му стоеше на масата, на която бяха положени както неговият лаптоп, така и куп снимки и документи. Щом чу появата на по-зрелия мъж, тийнейджърът потрепна с вълнение - но вълнението бързо градира в загриженост, когато завари покъртителния му външен вид.

- Трой... Добре ли си!?

Изправи се и отиде към него, за да го подхване под едната ръка и да му помогне да стигне до канапето.

- Да, да, добре съм... - отвърна Трой. - Погрижиха се за мен на кораба... - Реакцията на Кейлъб мигом го изненада с това, че не беше реакция на изненадан човек. - Но ти... може би вече знаеш това? Властите информираха ли те за случилото се след като аз им се обадох?

- В последният час не съм вдигал на никого. Твърде вгълбен съм в... друго... - рече младежът и погледна към разхвърляните листа по масата.

Трой примига и се загледа в тях.

- Нашите... нашите теренни записки със Селесте?

- Да... жизнено нужни са, за да разбере какво представлява... това... - кимна Кейлъб и извади отнякъде малкото стъкло топче с вграденото метално око в египетски стил.

Трой се ококори. Загледа се към окото, после и към някои от снимките.

- Съвсем същото е... Съвсем също като от саркофазите! От къде го имаш?

- Беше в чантата на... мама... - изрече тихо Кейлъб, преглъщайки тежко и поглеждайки към все още недокоснатата дамска чанта с изсипалите се от нея неща на пода.

Чак сега Трой обърна внимание и на този нетипичен елемент от обстановката на хола.

- Мама... - прошепна той и очите му се изцъклиха от ужас. - О не... значи тя и татко... те са се...

- Да. Завърнаха се тук. И неволно спомогнаха плана на онзи мрачен човек - изрече с въздишка Кейлъб. - А мен принуди да гледам всичко там, отгоре, от горния край на стълбището... прикован в *неговите* сенки... Неспособен да каже нищо. По същия начин наблюдавах и как преди това същия той се опитваше да измъчва теб докато ти беше из... Арктическите ледове... Но видях и как ти устоя на влиянието му и стигна до кораба.

- Не само до кораба, а и до най-близкия телепортатор - единствения, всъщност, телепортатор, намиращ се в една от американските бази на Антарктида - обясни Трой, след което преглътна тежко и отново се загледа в чантата на Вивика на пода. - Но явно не съм успял да стигна навреме... Той... е привлякъл и последните жертви в плана си...

- Родителите ни? Но... аз така и не разбрах за какво са му те? За какво му е да прави всичко това? Какъв е *планът му*?

- Ще ти обясня по-късно, а дотогава трябва да дадем всичко по себе си, за да разкрием какво общо има това стъкло топче със случая... - прошепна Трой и отново се загледа в предметът, който Кейлъб дори му подаде. - И дали мама и татко всъщност не са знаели *повече*, отколкото си мислим...

- Мислиш ли, че може да е така?

Трой не отговори - само го изгледа колебливо. Отговор нямаше, но мъжът копнееше да го открие.

- Вивика... любима моя...

- Джейкъб...

Гласовете им бяха немощни. Телата им също. Това, което съществуваше от телата им - или поне от тяхната сила.

- Успяхме ли? - прошепна тя с нотка на някаква надежда. - Надхитрихме ли го?

- Мисля, че да... - отвърна той. - Но няма да е задълго... Той скоро ще разбере...

Той и тя се притиснаха един в друг, след като няколко мига просто се бяха доближавали един до друг в тъмнината. Вторачиха се един в друг.

- Дали другите ще успеят да разберат... преди него... - прошепна тогава жената, изпълнен с чувство на несигурност.

- Да вярваме в тях... Да вярваме... - отвърна тихо той.

Той и тя продължиха да се съзерцават. Мълчаливи. Но изпълнени с надежда.

